

SKOT KERŠO

IGRA

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Scott Kershaw

GAME

Copyright © Scott Kershaw 2022

First published in English by HarperCollinsPublishers
in 2022

The author asserts the moral right to be acknowledged as
the author of this work.

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojoj porodici

PRVI NIVO

1

TAKMIČARKA BROJ JEDAN

Tek što je svanulo, a bledo svetlo se kroz razbijeni prozor širi na najgori košmar svakog roditelja: krevet je prazan, deteta nema.

Megi Dason oduzeta stoji na pragu dečje sobe i pokušava da shvati šta to vidi. Pogled joj od zgužvanih čaršava prelazi preko razbijenog prozora do ćebenceta njenog sina na stepenicama za slučaj požara. Noge su joj otežale, pluća se stegla. Ispušta poslužavnik, pecivo pada na pod, i kada ponovo dođe do daha, jedva uspeva da vrisne njegovo ime.

„Džeksone!“

U sobi je toliko hladno da je mraz prekrpio tepih. Megi se tetura napred, bosa gazi po staklu i onda okleva kod prozora, previše užasnuta da bi pogledala, dok joj misli rade kao sirena, jadikovka koja zavija:

Ispao je, o gospode bože, ispao je, sad je tamo dole na zemlji, sinoć je pao, povređen je, mrtav je, pao je...

Napolju su stepenice za slučaj požara, od kovanog gvožđa, koje se pružaju u cikcak i kakve se često viđaju na srednje visokim stambenim zgradama širom Amerike. Megi živi na najvišem, četvrtom spratu; čak ni nedavno napadali sneg ne

bi ublažio pad. Ona želi da zažmuri, da se okrene, ali mora da vidi. Između prstiju gleda dole, zadržavajući dah.

Nema Džeksona. Nema tragova u snegu. Nema ničega.

Samo njegovo ćebence sa Spajdermenom zaglavljeno na ogradi, kruto od mraza, kao da se preko noći upiškio.

Je li on to pobegao? Da li bi to uradio? Sinoć su na prognozi rekli da će biti minus dvadeset. Ni odrastao čovek ne bi mogao da po takvom vremenu ode na drugi kraj grada, a kamoli dečak. *Njen dečak. Njen sin.*

Usredsredila se na prozor: krhotine su prekrivale pod, upale su u stan. To je mogao da uradi snažan nalet vetra, ili možda nešto u vezi sa hladnoćom; nagla promena temperature? Mora da se sabere. Ovo je Sent Pol, pobogu. Dobročudna Minesota. Nije Meksiko, nije Venecuela a ni Brazil. Ovde deca ne nestaju tek tako. Zar ne?

Pljeska po džepovima kućnog mantila i ništa ne nalazi. Juri nazad kroz stan i vidi telefon kako se puni pored sofe na kojoj se probudila pre samo nekoliko trenutaka. Na ekranu je nešto: SMS poruka. Ona ne gubi vreme da je čita, već poziva broj.

„Dobili ste broj hitnih službi, gde se nalazite?“

„Moj sin! Moj sin je nestao! M-mislim...“ Reči su teške. Guše je. Nemoguće su. „Neko ga je oteo! Neko mi je oteo dete!“

Glas dispečerke je odlučan, uvežban. „Recite mi adresu.“

„Stan 13, zgrada Lorel, Zapadna avenija sever.“

„Dobro.“ Škljocanje dugmadi. „Šaljemo patrolna kola. Koliko godina ima vaš sin?“

„Osam. Ušla sam u njegovu sobu i... Nema ga!“

„Kako se vi zovete?“

„M-Megi. Margaret Doson.“

„Koliko vam je godina?“

„Dvadeset četiri. Ne, dvadeset pet.“

„Sami ste?“

„Da.“

„Je li stan siguran?“

„Prozor u njegovoj sobi izgleda kao da je razbijen spolja.“

Ostatak tog razgovora je brz i nebitan. Je li nešto videla? Nije. Je li nešto čula? Nije. Žena kaže Megi da ništa ne dira. Kaže joj da čeka.

Pomoć stiže.

Megi prekida vezu i pokušava da umiri disanje. Da diše. Gleda po dnevnoj sobi. Prazna flaša sadern komfora pored sofe. Bila je puna samo dopola, ali je svejedno ružna slika. Opušak džointa počiva u flaši kao mrtva buba. Samo jedan, da joj pomogne da zaspi, rekla je sebi. Taman da se onesvesti na sofi i sve prespava. Bože, kad bi samo mogla da se probudi iz ovog košmara.

Uzima flašu, ostatak trave, rizlu i upaljač i trpa ih u kesu iz samoposluge. Onda juri iz stana i baca kesu u otvor za đubre na kraju hodnika. Odozdo se čuje zvuk loma. Vrti joj se u glavi. Okreće se i vidi sjajne, krvave otiske stopa koje vode od njenih vrata. Nagazila je na staklo. „O, jebote!“

Suze napokon naviru dok se brzo vraća u stan da nađe papirne ubruse. Sada joj samo fali da je panduri zateknu kako briše krv oko otvora za smeće. Bravo, Megi. Da nije neko nekad rekao da si neodgovorna? Gleda na telefon pre nego što će ući u kuhinju, da proveri koliko je minuta prošlo.

Tek tada obraća pažnju na ekran telefona.

Otvora SMS poruku, zaustavlja se u mestu, i čita. Poruka nije dugačka, ali joj je potrebno neko vreme da je shvati, kao da je napisana na nekom drugom jeziku. A nije. Sažeta je, jasna, jezgrovita, a njena jednostavnost je jeziva. Stiže do kraja i počinje iznova. Dvaput.

Uz poruku je fotografija. Preuzima je. Teško je to shvatiti. Pada na kolena. Srčani udar, sigurno.

*

Nekoliko trenutaka kasnije ponovo drži telefon na uvu.

Ovog puta se javlja muškarac. „Dobili ste broj hitnih službi, gde se nalazite?“

„Ma-malopre sam zvala zbog svog sina“, grca ona. „On je...“

„Adresa?“

„Zapadna avenija sever.“

„Zapadna sever...“ Kuckanje dugmadi. Šmrkanje. „Vi ste Megi?“

„Da.“

„Prijavili ste da vam je dete nestalo?“

„D-da, ali...“

„Kolege stižu, biće tamo za...“

„Našla sam ga!“ To izgovara toliko brzo da zvuči kao krik.

„Našli ste sina?“

„Da.“ Ne može sasvim da poveruje šta govori. Ako sada prekine vezu, stići će pomoć. Biće sirena. Uniformi. Pištolja. Ali Džeksona neće naći živog. Poruka koju je upravo pročitala bila je jednostavna. Fotografija sama govori. Pravila su jasna.

„Bio se sakrio“, čuje se sebe kako šapuće. „Hteo je da se našali.“

„Ovde piše da ste prijavili razbijen prozor.“

„Samo sam se uspaničila. Bio je prosto otvoren, to je sve. U sobi je bilo hladno. Mnogo hladno...“

Čovek neko vreme čuti. Tišina ne valja. Megi u mislima već vidi kako o tom užasu pričaju na večernjim vestima.

„Dobro, Megi“, kaže on. „Zvučite kao da ste u šoku. Ostaviću kolege da dođu kod vas i...“

„Ne!“ Ona je na ivici histerije. „Zar ne čujete šta vam govorim? Dobro je! Niko ne mora da dolazi!“

„Gospodo.“ Prizvuk u glasu odjednom se promenio. „Molim vas da ostanete mirni i da nikuda ne idete. Kolege stižu bukvalno za dva minuta. Ako vam je potrebno...“

Ona prekida vezu. To njen palac automatski čini, njeno telo radi brže od njenog mozga.

Dva minuta. Dva minuta. Mora da krene. *Smesta.*

Još jedan pogled na sliku na telefonu – na fotografiju njenog sina – dovoljan je da je pokrene.

Obuva duboke crvene patike, izleće iz stana i trči pored krvavih otisaka prstiju pa niz stepenište, kroz utrobu zgrade.

Minut.

Juri napolje na sneg u kućnoj haljini i donjem vešu, a u ruci ima samo telefon. Oteli su joj sina, policija samo što nije stigla, ali Megi Doson ipak beži sa tog mesta.

Januarsko jutro, nekoliko minuta posle osam.

Igra je upravo počela.

2

TAKMIČAR BROJ DVA

Bretu Palmeru se čini kao da je jedini crnac u areni; to je čudan, neprijatan osećaj, koji odavno nije osetio, taj utisak da se po nečemu razlikuje, i on nikako ne uspeva da ga se reši.

Spominje to Krejgu dok manevrišu kroz gužvu na prilazu i Krejg se glasno smeje. Lako je njemu da se smeje; on je krupan čovek, a put mu je mlečnobela; glasao je da Amerika opet bude velika; a takođe je već i pripit, pošto je Bret mnogo čašćavao kod *Hutersa*.

Ne, nije to bilo čašćavanje. Bile su zdravice. Rođendanske zdravice. Jegermajster i tekila. Sve najgore kombinacije.

Krejg izgleda dobro u prevelikom dresu; to svako može da vidi. Dres je uglavnom plav, u bojama domaćeg tima, i on ga ispunjava ramenima. Bret se u svom oseća sitno. Žgoljavo, kako su govorili u srednjoj školi. On je visok skoro metar devedeset i srednja škola je bila veoma, veoma davno, ali gotovo oseća ivicu dresa kako mu dodiruje kolena farmerki. Sve je to u glavi, on to dobro zna, baš kao i taj naglašen osećaj rasne pripadnosti, ali ipak ne može da rastera te čudne vibracije.

Ovo bi trebalo da bude njihova noć, ali se on oseća napeto, kao da mu tu nije mesto.

„Ajde, some, opusti se“, kaže Krejg. „Nekad si voleo hokej.“

„Još ga volim. Samo kažem: pogledaj malo oko nas; to je belaćki sport.“

„Znaš kako se to zove, je li?“ Krejg na ruci ima onaj ogromni sunderasti prst, pa sada njime preti Bretu. „Zove se rasna predrasuda. Šta ćeš ti da radiš kada ti i Keli *napokon* rešite da pravite one slatke mešane bebe? Hoćete da im prvo izmerite pigmentaciju pre nego što im date loptu za basket ili štap za hokej?“

Bret hvata prst od sundera pa ga usmerava nazad na Krejga. „A da ti malo nabiješ to sebi u dupe?“

Krejg se ponovo smeje. „A to bi ti voleo da vidiš, je li, lepi moj?“

„Možeš samo da sanjaš.“

Prilaze najbližem kiosku i Krejg se, rukom na kojoj nema sunderasti šaljivi prst, maša novčanika.

Bret ga hvata. „Ja častim.“

„Ma beži. Ti si kupio karte.“

„Pa šta?“ Bret lupa svojom karticom po pultu. „Zašto čovek uopšte ide na posao ako ne može da časti najboljeg ortaka za četrdeseti rođendan?“

„Alo, šta to pričaš?“ Krejg se nakašlja i namiguje devojci za pultom. „Oprostite, moj drugar se malo zabrojao. Hteo je da kaže za *trideseti*.“

Ona mu uzvraća stidljivim osmehom. Krejgu se sve ženske osmehuju. Koliko Bret pamti, tako je oduvek bilo.

Najjeftinije pivo je miler lajt, po jedanaest dolara konzerva. Bret naručuje šest, to je maksimum koji mogu da ponesu, i trudi se da ne napravi grimasu dok devojka provlači njegovu karticu kroz aparat. On je obično veoma štedljiv, i u mislima automatski sabira. Uz ove karte, koje su koštale ukupno četrismo dolara, i krilca kod *Hutersa*, ovo postaje jedno od najskupljih večeri u njegovom životu. Makar samo zbog toga,

ponavlja sebi, ne sme da ustukne kada kucne čas. Želudac mu se grči.

Sada može samo da čeka da se ukaže pravi trenutak i da se nada da će znati šta da kaže kada se to desi.

To što noćas mora da uradi čekao je decenijama.

Mesta su im gore u redu 2000, gledaju na čitav ogromni Medison skver garden, a atmosfera je naelektrisana. Jedva uspevaju da smeste pivo ispod stolica na sklapanje i Bret zamalo udara kolenom u glavu lika ispred, ali вреди trpeti ta tesna sedišta, samo zbog pogleda. Miris leda je svež, njegova studen gotovo da trezni. Plavi reflektori kreću se preko besprekorne površine uz žestoko mačo prateću muziku – AC/DC, *Rejdž, Vajt zombi* – a onda prelaze na gradske himne, dvadeset hiljada grla peva uz temu iz filma *Njujork, Njujork* i *New York State of Mind* Bilija Džoela. Od toga stvarno staje dah.

„Brate mili!“ Krejg pljeska Breta po leđima ručerdom nalik na ašov. „*Rendžersi* protiv *Devilsa*, u Gardenu! Koliko smo, jebote, pričali o ovome?“

„Dugo, družo moj.“

„Oduvek! Brete, je l’ znaš ti da si najveći car? Ja ti to ne govorim često, al’ stvarno jesi.“

„Eh sad...“ Bret sleže ramenima, ali se osmehuje od uva do uva. Vadi telefon iz džepa. Keli mu je poslala poruku da se pristojno ponaša i da se lepo provede. To je, naravno, šala; on se nikada u životu nije nepristojno ponašao, a kamoli za tih devet godina koje su proveli zajedno. Umesto da odgovori, on snima led, pa snimak šalje na *Fejs*. Taguje Krejga Vilsona, i ovome stiže obaveštenje na telefon.

Krejg ga vidi pa šmrče. „E sad si me ukopao. Sad nema šanse da uzmem bolovanje u ponedeljak. Moram na šljaku na četrdeseti rođendan, brate. Kakvo je to sranje. Ko bi rekô da će nas terati da radimo na praznik, makar to bio i Dan Martina Lutera Kinga.“

Bretov osmeh, za koji već sluti da će biti poslednji iskreni osmeh te noći, malo slabi. „Imaš sutra da izlečiš mamurluk. Sem toga, Kirk će verovatno da te šutne ako propustiš još jednu smenu.“

„Ma Kirk može samo da ga duva. Jebaću mu ja mamu onu pedersku.“

Bret ništa ne govori.

Svetla se gase i skandiranje „Idemo, *Rendžersi!*!“, polako se utišava i za ceremonijalni prvi pak predstavljaju počasnu gošću. To je žena u kolicima, odlikovana veteranka – kaže im najavljiivač – koja je služila pet godina u marincima.

„Čoveče.“ Svi ustaju pa ustaje i Bret. „Kako mrzim kad ovo rade.“

„Nesrećnica nagazila na minu“, kaže ispod glasa Krejg, pazeći da ga niko drugi ne čuje. „Treba čovek da ceni noge dok ih ima.“

„Ma znam, znam, samo... Nekako mi je glupo, to je sve.“

„Pazi, njemu je glupo! Čoveče, žena je služila otadžbini. Ratovala da bi ti mogao da slobodno cevčiš to pivo. Nešto ne bih rekô da bi ti jurišô na Faludžu ako zatreba.“

„Hej“, šapuće Bret, „znam ja šta je borba na život i smrt! Ako nisi zaboravio, ja sam stao na crtu Trentu Nolanu u osmom razredu!“

„De sam zaboravio, kako te je gazio onim čizmama broj četres' pet, da te nisam izvukao, završio bi u koritu.“

Bret se kezi, ali u tome više nema topline. „To mi je bila poslednja tuča.“

„Ma je li?“ Krejg diže obrve. „Znaš, brate, nema svako taj luksuz da to bira.“

Veteranka počinje da peva, tekst se neonski širi po čitavoj dvorani i Krejg stavlja sunderasti prst na grudi i peva svaku reč himne.

„O vidite li, na ranoj svetlosti zore, šta ponosno razvismo u poslednji sutona sjaj!“

Bret samo otvara usta, a misli mu se bave razgovorom koji sledi. On zna da ga čeka gorka i slatka noć. Napokon je došao taj dan. Srce samo što mu ne prepukne.

Kraj njihovog trideset godina dugačkog prijateljstva, kakav god bio, svakog trenutka sve je bliži, a Krejg ništa ne sluti.

Bret se saginje po novo pivo dok svi dobri Amerikanci ponovo sedaju.

Čitava arena uglas grmi i igrači dole izlaze na led uz sev smrtonosno oštarih klizaljki.

TAKMIČARKA BROJ TRI

Sara Maligan shvata koliko je dugo sedela u kupatilu tek pošto je pogledala na sat, a onda pomišlja da će joj srce iskočiti iz grudi.

To nije moguće. Sat na ekranu kaže da je skoro pola šest.
„O pobogu.“

Ona skače na noge, diže poklopac ve-ce šolje na kojoj je sedela, pa trči iz kupatila i niz stepenice.

Deca su u dnevnoj sobi, tačno tamo gde ih je i ostavila. Arči nešto blebeće u ogradici, pokušava da uhvati onu šuškvu igračku koja visi iznad njega. Hana drema na tepihu, okružena duplo kockama i lutkama, poput razbacanih posledica neke čudesne paklene mašine. *Mala sirena* se završila i na ekranu je ponovo meni DVD-ja. Iznova svira instrumentalni deo pesme „*Part of Your World*“.

Sara spušta tablet koji je donela sa sobom iz kupatila na zakrčeni stočić na kafu i kreće u kuhinju, gde je pomfrit koji je trebalo da spremi za večeru još u obliku sirovih belih krompira u ormaru. Uključuje fritezu, uzima ljuštilicu iz fioke i baca se na posao.

Zbog žurbe ne pazi; posle četiri mahnita poteza na prvom krompiru, ljuštilica proklizava i odseca joj sam vrh domalog prsta.

„*Jao!*“ Oseća kako joj toplota čili iz lica. Krompir se kotrlja kao glava sa panja. Ona baca ljuštilicu i grabi prst snažno kao da će ga slomiti. Oseća da joj naviru suze i mrzi sebe zbog toga.

Kravetino glupa. Idiotkinjo. Bol je oštar, neshvatljiv.

Onda čuje nešto: krv kako nemoguće glasno kaplje dole na pločice.

To je sasvim dovoljno. Kuhinjski ormari se stapaju u sivilo i njoj popuštaju kolena. Pada unazad na mašinu za sudove.

Neko kratko vreme – dvadesetak sekundi, možda više – nema ničega sem mirnog, komatoznog sivila. Zvuk kiše na dalekim prozorima. Spokoj. Onda vidi anđeosko lice svoje kćerčice kako je kroz izmaglicu posmatra odozgo. Hani su oči suzne a donja usna joj podrhtava.

„Mama nije dobro?“

„Tako je.“ Sara guta knedlu dok se pridiže u sedeći stav.
„Mami nije dobro.“

Hana se naljutila, pa grabi kroz kuhinju kao prava mala ridokosa gospođica i lupa krompir ulepljen psećim dlakama.
„Nevajaji kompij! Nevajaji kompij!“

Sara prosto mora da se osmehne. Duboko udiše pa oprezno osmatra povredu. Odsekla je milimetar sa vrha prsta, možda malo manje. Na podu su četiri kapljice krvi na podu. To je otprilike sve, ali ona svejedno misli da će se isповraćati.

Ispostavilo se da je žurba bila uzaludna. Napolju se čuje zveket kapije.

„Tata!“ Hana već juriša niz hodnik. „Tata! Tata! Ura!“

„Ura“, gundā Sara, dok pokušava da se pridigne sa poda. Leđa je bole od pada a kolena su joj većito slaba. Ugojila se skoro dvadeset kila otkako se pre tri godine udala; bebece su joj ljubazno ostavile to bebeće salo.

Ulazna vrata se otvaraju i Nil Maligan zakoračuje u kuću i briše čizme. Sara ga čuje kako diže Hanu za poljubac. Onda

sledi kratka tišina dok on usput osmatra dnevnu sobu. Današnju inspekciju prati poznati grleni uzdah.

Dolazi na vrata kuhinje u kombinezonu. Njihova kćerka mu visi oko vrata, a on gleda svoju suprugu kako s teškom mukom ustaje.

„Šta si sada uradila?“ pita.

„Malo mi se zavrtilo“, kaže, pošto je napokon ustala, dok otresa pseće dlake sa pantalona. „Nešto sam se posekla, videla sam krv, i znaš...“

Hladne oči njenog muža prelaze preko kapljica na pločicama. „Pobogu, ženo, ti imaš trideset sedam godina.“ Njoj je trideset šest, ali Nil ima običaj da zaokružuje naviše kada želi da je omalovažava. „Šta da se nešto desilo deci? Je l' bi i onda tu padala u nesvest?“

Hana, sa jednom rukom i dalje oko njegovog vrata, optužujući upire prstom. „Tata, to je bio nevajaji kompij!“

„Ne“, kaže Nil. „Mama mora da bude pažljivija. Reci joj da je nevaljala mama.“

Hana se kikoće, pa usmerava prst ka majci. „Nevajaja mama! Nevajaja mama!“

To neuporedivo više boli od posekotine na prstu. „Baš ti hvala“, kaže ona.

Nil spušta Hanu na nesigurne nožice i okreće se ka krompirima na radnoj površini. „Nije valjda da mi je to večera.“

Zar je očekivala nešto više? Ne, zapravo i nije. Odavno nije. Pa ipak, pokušava da se slabašno osmehne. „Možemo da nešto naručimo.“

Nil se mršti. On je krupan čovek, obrijan na ćelavo, i po svim mogućim osobinama potpuna suprotnost u odnosu na čoveka za koga se udala. „Pre dva dana smo bili u velikoj kupovini!“

„Znam, izgubila sam račun o vremenu i...“

„Nećeš valjda stvarno da mi kenjaš kako ti nemaš vremena dok ja još od osam ujutro na kolenima lepim pločice, a?“

Ona se grize za usnu i sleže jednim ramenom.

Nil odmahuje glavom, a kapljice kiše prelamaju svetlo kao najjadnija disko-kugla na svetu. „Saro, ja ne tražim mnogo. Želim samo da me kad se vratim kući sačeka čista kuća i večera na stolu, a ti čak ni to nisi u stanju. Jesi li se bar potrudila da mrdneš dupe i prošetáš jebenog...“ Ućutao je i namršteno pogledao oko svojih nogu, kao da očekuje da će tu nešto videti.

Sari se stomak steže kada shvati šta tom prizoru nedostaje.

Njen muž se probija pored nje, u tesni prolaz iza kuhinje, pa otvara zadnja vrata. Za tren ili dva Djuk, njihov ogromni vučjak, juriša kroz pljusak, skroz mokar i blatnjav, pošto je prekopavao leje sa cvećem. Pas trese crne kapi po čitavoj kuhinji, zbog čega Hana skače gore-dole, smeje se i ciči na sav glas. Arči na to odgovara urlanjem iz dnevne sobe. Iznenada je to ludnica.

„Pa pobogu!“, viče Nil, jednom nogom držeći psa na distanci. „Koliko dugo je bio napolju?“

„Samo nekoliko minuta“, laže ona, užasnuto gledajući šape kako kaljaju pločice.

„Napolju pljušti!“

Ona otvara usta. Žestoki glas otpora duboko u njoj želeo bi da ga podseti kako oni žive u Salfordu kod Mančestera, da je to jedno od najkišovitijih mesta u Engleskoj. Ujeda se za jezik. Nije geografija kriva. Prosto je zaboravila na psa. Sama je kriva.

„Friteza se ugrijala“, kaže ona i traži krpú. „Hajde da ovo sredim, pa ću onda...“

„Ma pusti. Idem ja do kioska, *opet*. Očisti ovo pre nego što se vratim, ako bar to možeš.“

On besno ide kroz kuću, psujući sebi u bradu, pa lupa ulaznim vratima toliko glasno da uramljena slika pada sa zida u predsoblju.

To je fotografija s njihovog medenog meseca u Benidormu. Sara uzdiše.

Pas se sada ludo provodi tako što se valja po pločicama i širi blato, kao da je neko unazad pustio snimak čišćenja portvišom,

dok Arči i dalje urla u dnevnoj sobi a Hana zuri u majku krupnim, opreznim očima.

Dok se bori protiv bola u kolenima, Sara se spušta nisko do kćerke i stavlja joj ruku pod bradu. Kratko zuri u nju. „Sve za tebe, čudo moje. Zbog tebe sve vredi trpeti.“

Hana ne shvata – ona još nema ni tri godine – ali ljubi mamin secnuti prst i osmehuje se. Kao i uvek, zbog toga sve postaje malo bolje.

4

TAKMIČAR BROJ ČETIRI

Noa Diran nikada nije bio na nekom sličnom mestu. Ponaša se kao da je to za njega sasvim uobičajeno okruženje, ali je obukao sako prvi put posle očeve sahrane i prilično je siguran da se to primećuje.

Taj hotel *Šangri la* nalazi se u najprestižnijoj četvrti Pariza. Sagrađen je 1896, kao dom princa Rolana Bonaparte. Noa je odrastao u veoma dalekom predgrađu, gde žive samo ljudi severnoafričkog porekla. To je u suštini sirotinjsko naselje. Sofija, boginja koja ga drži podruku zdesna i nekim čudom njegova verenica, to ne zna o njemu.

Sofija je Estonka, i pošto u Parizu živi tek godinu dana i dalje nije ovladala francuskim u potpunosti, tako da šef hotela govori engleski, što im je oboma drugi jezik. Šef je nizak, brkat čovek po imenu Paskal. Maše ka zidovima te veličanstvene sobe, koji su od poda do tavanice ukrašeni mesinganim detaljima, ali mu se pogled retko odvaja od čudesnog Sofijinog tela. Noi to ne prija, mada se zapravo ne čudi. I sam se svakog jutra budi s nevericom.

„Ovu sobu zovemo *Le Grand Salon*“, govori im Paskal. „Uređena je u klasičnom stilu Luja Četrnaestog, svi arhitektonski detalji su originalni, s motivima karakterističnim za porodicu Bonaparta. Primetićete imperijalne krune, pčele i lavlje glave. Kristalni lusteri su takođe originalni, kao i mermerni kamin. Ovde se 1907. princeza Mari Bonaparta verila sa princom od Grčke i Danske. Na banketu možemo da ugostimo stotinu dvadeset gostiju.“ Zastao je pa pogledao Nou. „Gde će se održati vaša ceremonija?“

„U Sen Žozefu“, odgovara Noa.

„Ah!“ Paskal tapše ručicama. „*Eglise Catholique anglophone Saint Joseph*? Savršeno! To je tek pet, možda deset minuta daleko.“

„Da, zato smo i došli kod vas.“

„Da, došli ste na pravo mesto.“ Paskal ih vodi u veći *Le Salon Roland Bonaparte*, bivšu prinčevu štalu. „Ako nameravate da bude plesa, ova dvorana vam je neophodna. Prima dvesta zvaničnika i opremljena je vešto skrivenom najsavremenijom audio i vizuelnom tehnologijom.“

„Veoma je lepo“, kaže Sofija. Ona engleski, za razliku od francuskog, veoma dobro govori, mada to čini sa čudnom mešavinom istočnoevropskog i severnoameričkog akcenta, iako nikada nije putovala preko Atlantika. Jednom je rekla Noi da je razlog to što je engleski manje naučila u školi, a više iz serija kao što su *Prijatelji* i *Simpsonovi*. Viša je od Noe gotovo deset centimetara, ima izražajne, nezaboravne crte lica i doslovno blistave zelene oči. „Zaista izuzetno.“

„Da“, slaže se Paskal, odmeravajući obrise njenog dugačkog crnog mantila. „Onda, naravno imamo i *Le Terrace Eiffel*. Molim vas...“ Poziva mladi par napred i poput mađioničara koji izvodi svoj najveći trik, otvara dvokrilna vrata koja vode na terasu.

Prva je prošla Sofija, pošto je pustila Noinu ruku. Izlazi na zimski vazduh pa staje u mestu, sa obe ruke na ustima. „O moj bože.“

Noa je prati i zastaje pored nje. „Čoveče.“

On je u tom gradu proživio čitav svoj život, ali kulu nikada nije video tog ugla; izgleda kao da je sagrađena isključivo da bi u pogledu na nju uživali samo ljudi s tog balkona. Pita se da li bi mogao da je pogodi čašom vode koju drži u ruci i procenjuje da bi verovatno mogao. Okreće se ka Sofiji, spreman da podeli tu šalu s njom i vidi da je ona na ivici suza.

Oseća kako mu se stomak steže pošto shvata da njegovoj budućoj nevesti ništa drugo neće moći da se s tim poredi.

Paskal ih vodi do stola na terasi, gde ih uz sjaj baštenske grejalice već čekaju brošure.

„Prvo“, kaže on pošto su se svi smestili, „imamo Smaragdni paket. U njega spada pet kanapea za svakog gosta i šampanjac po dolasku, vaš personalizovani meni koji će osmisliti naša dva šefa kuhinje ovenčana *Mišlenovim* zvezdama, vino na stolovima, još jedna čaša šampanjca za zdravicu kao i svadbena torta, cveće i pozivnice. Za salu Bonaparta uračunati su i plesni podijum i oprema.“

„U redu.“ Noa guta krupnu knedlu i duboko udiše pre nego što će ući. „Cena?“

Paskal se naginje napred, skida srebrno nalivpero sa revera i zaokružuje broj na najbližem papiru. „Tri stotine i pet po gostu, uključujući porez.“

Iz Sofijinog grla otima se tih zvuk.

Naizgled nesvestan toga, Paskal nastavlja. „Žadni paket je, međutim, najpopularniji. U njega spada sve iz Smaragdno, kao i deluks apartman za prvu bračnu noć i otvoreni bar. Cena je četrismo petnaest po gostu, uključujući porez. Imate li neku predstavu koliko će biti zvanica?“

Sofija otvara i zatvara usta, otvara ih i zatvara. Noa vidi da je ona pocrvenela pa brzo odgovara umesto nje. „Još nismo dovršili spisak, ali recimo sedamdeset, u zavisnosti od toga hoće li Sofijina rodbina i prijatelji uspeti da stignu.“

„Vrlo dobro!“

Sofija je diskretno izvadila telefon iz torbice. Drži ekran tako da ga šef hotela ne može videti, ali Noa može. Množi obe cene sa brojem od sedamdeset gostiju. Sve radi dvaput, kao da je telefon možda pogrešio.

Prepoznajući tišinu, Paskal spaja vrhove prstiju, kao da oponaša znamenitost iza njih. „Naravno, sigurno ćete prvo želeti da o svemu na miru porazgovarate.“

Sofija tužno klima glavom, pogledavajući kulu. To je jedva primetan, izuzetno kratak pokret, ali ga Noa primećuje. Gašenje sjaja u njenim očima. Spoznaja da, pošto završe ovaj razgovor, više nikada neće videti taj pogled.

„Mislim da to nije neophodno“, čuje sebe kako izgovara.

Paskal diže obrve. „Zaista?“

Noa odmahuje glavom. „Hajde da vidimo koliki će biti depozit za Žadni paket.“

Sofijino besprekorno lice je prebledelo. „Ti to ozbiljno?“

Noa sleže ramenima kao da je najopušteniji čovek na svetu. „Šta kažeš?“

Ona ne kaže ništa. Samo počinje da plače i okružuje ga svojom čarobnom toplotom.

Paskal ozaren skače na noge. „*Magnifique!* Ovo vredi zaliti šampanjcem, slažete se?“

„Što da ne?“ Noa se smeje iznad njenog ramena, čvrsto je grli, a u glavi mu se vrti.

Paskal odlazi po šampanjac i ugovor. Sofija popravlja maskaru pa vuče Nou do ograde terase, za selfi sa kulom u pozadini.

On se trudi da ne izgleda previše ošamućeno, zato što zna da će se slika uskoro naći na *Instagramu*. Sofija trenutno u proseku dobija trideset hiljada lajkova po objavi; kada bi zaradila samo jedan evro po lajku, samo bi ta slika bila dovoljna da plate svadbu. Ona snima dvadesetak slika u malčice promenjenim pozama – neke sa Noom, većinu sama – pre nego što počinje da ga blago ljubi.

Ona je nešto najbolje što je u životu okusio. Srce ga gotovo boli.

„Ti si potpuno lud!“, šapuće.

„*Moi?* Pomalo. Ali to su samo pare.“

Na te reči se ona mršti. „Nikada to nisu *samo pare*, Noa.“

On se naginje bliže, uzima pramen smeđe kose iza njenog levog uha i udiše je kao drogu. „Želim da ovo bude kako treba. Žena mojih snova zaslužuje svadbu svojih snova, a ja bih, Sofija, za tebe uradio sve.“

Ona naslanja svoje čelo na njegovo, svesna da on to stvarno misli.

On će uraditi sve za nju, i uradiće sve da je sačuva.

Sve.

TAKMIČARKA BROJ PET

Linda Malon je s posla trebalo da ode u sedam, ali je tek sada, koji minut pre devet, završila s trojicom bekpekera na odlascima.

Posle osam sati sprovođenja beskrajnog krda kroz detektore za metal, najmanje su joj trebala ta trojica delinkvenata sa zakrvavljenim, nadutim očima i smradom kanabisa. Sigurno su rešili da porane na put za Amsterdam i to ih je na kraju koštalo mesta u avionu.

Šta li su mislili da će se desiti? Ko to pokušava da uđe u avion naduvan?

U takvim trenucima Linda je zahvalna što je njena kćerka oduvek veoma razumna devojka; Alisa nikada ne bi uradila nešto toliko glupo.

Linda uspeva da prosledi naduvane hipike nadležnim kolegama, i onda napokon može da ode s terminala. Uprkos njenoj uniformi radnice obezbeđenja – ima crni pancirni prsluk preko bele košulje – mora da pokaže legitimaciju da bi izašla na parking za osoblje. Ponekad se osmehuje kolegama koji rade na izlazu. Noćas se ne osmehuje. Nije za to raspoložena.

Lutonski aerodrom nije velik, ali na njemu uvek vlada ogromna gužva i Linda mili kroz saobraćaj ka izlazu, a u sebi besni. Zbog takvih gluposti je napustila stari posao. Koliko je samo onog dobrog, starinskog porodičnog vremena propustila zbog posla. Propale noći. Propale godine. Trebalo je da ovaj posao bude drugačiji, ali evo već četvrti put ove nedelje izlazi kasno.

Pokušala je da pozove Alisu putem blututa u BMW-u, da pita je li ova već večerala. Nikako ne uspeva da dobije vezu, što joj dodatno kvari raspoloženje. Signal je tu u blizini aerodroma uvek loš, a njen pripejd telefon je potpuno zastareo. Rešava da usput uzme nešto smrznuto za jelo, za svaki slučaj, pošto u kući nema skoro ničega. Bilo bi lakše uzeti nešto gotovo, ali Alisa ima sedamnaest godina i Linda ne uspeva da održi korak s njenim dijetama i promenama raspoloženja; kada se poslednji put Linda neplanirano vratila kući s korpom pržene piletine, usledilo je dvodnevno durenje. Tinejdžeri.

Linda se zaustavlja kod *Ekspres samoposluge* na Ulici Lajnham. Tu svraća gotovo svake večeri. To je tesna, neugledna prodavnica koju drži neka učtiva porodica iz Bangladeša. U Lutonu ima još stotinu takvih prodavnica; ova je prosto tek nekoliko ulica daleko od aerodroma.

Uzima dve smrznute lazanje iz frižidera sa kliznim vratima, onda i flašu najjeftinijeg crnog vina s police pa gotovinom plaća vlasniku Adžaju.

Već se vratila u auto, spustila kesu na suvozačko sedište i taman se sprema da pokrene motor, kada se malo dalje na pločniku pojavljuje prilika s kapuljačom.

To je neki mršav čovek. Toliko vidi po načinu kako mu tamna odeća visi s tela.

Dok hoda, osmatra ulicu u oba pravca. Sumnjičavo. Kao da nije primetio Lindu u mraku unutrašnjosti njenog automobila. Pomalo poskakuje u hodu, kao bokser koji se psihički sprema ispred ringa. U desnoj ruci nešto drži, nešto što je blesnulo na žutom svetlu najbliže ulične svetiljke. E strava.

Linda nemo posmatra kako čovek uleće u prodavnicu, gotovo čupajući vrata sa šarki. Puls joj se isprva jedva ubrzao. Onda je odavno prošla obuku za takve situacije. Okreće 999 i prijavljuje oružanu pljačku bez mnogo drame, pa prekida vezu i gura ključ u kontakt-bravu.

Bio je to dugačak dan. Predugačak. Samo joj još ovo fali. Pobogu, pa ona ima pedeset jednu godinu. Ne mora u sve da se meša. Alisa čeka kod kuće. Misli o Alisi.

Iznad nje se avion diže sa usamljene aerodromske piste, svetla trepću, motor grmi. Auto od toga podrhtava. U mračnoj ulici nema nikog drugog a nema ničega ni na prozorima okolnih kuća, sem prigušenih svetala iza spuštenih zavesa, blagog treperenja televizora. Linda ostaje za volanom.

U zid prodavnice ugrađen je bankomat, zbog čega samo uzani deo prozora gleda na pult, ali ona sa svog mesta sasvim dobro vidi kako se razvija priča. Čovek s kapuljačom je preturio vitrinu sa srečkama. Izgleda kao da i dalje jednom rukom drži nož dok u torbu ubacuje štosove srečki. Izgleda da prodavac Adžaj nije povređen. To je dobro. Kasa je širom otvorena i sada već prazna. Adžaj brže-bolje ubacuje paklice cigareta u torbu čoveka s kapuljačom.

Linda odmahuje glavom. Cigarete nikad nisu bile skuplje. Ta budala će na pedeset paklica možda učariti još nekoliko stotina funti, ali on gubi dragocene minute. Aerodrom je jedva kilometar i po daleko. Uskoro će se začuti sirene. Ovo nema nikakve veze s njom.

Idi kući kod Alise. Spremi večeru. Vidi koja serija ide. Budi mama.

Posmatra flašu koju je upravo kupila. Kao i svako vino u toj samoposluzi, nema pampur, već zatvarač sa navojem. Otvara je i otpija gutljaj. I sirće bi bilo ukusnije. Živci joj sada igraju, milion električnih uboda koji pucketaju pod njenom kožom. Počinje da oseća nekako uzbudljivu mučninu.